

Серію «Затишне читання» засновано 2023 року

HAZEL PRIOR

AWAY WITH THE PENGUINS

Copyright © by Hazel Prior 2020

Hazel Prior has asserted her right under the Copyright, Designs and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

This book is a work of fiction and, except in the case of historical fact, any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

This edition is published by arrangement with Darley Anderson Literary,

TV & Film Agency and The Van Lear Agency

All rights reserved.

Переклала з англійської *Олеся Сандига*

Художнє оформлення *Надії Ганіної*

Прайор, Гейзел.

П68 Туди, де пінгвіни : роман / Гейзел Прайор; пер. з англ. Олеся Сандига. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2024. — 384 с. : іл. — (Серія «Затишне читання»).

ISBN 978-617-8373-68-9.

ISBN 978-617-8280-53-6 (серія).

Вероніка Мак-Кріді живе у старовинному маєтку біля моря, любить вишуканий чай і документальні фільми про дику природу. І ще її мало хто бачив без яскраво-червоної помади на губах.

Хоча зараз її взагалі мало хто бачить. Місис Мак-Кріді майже вісімдесят шість, вона рідко виходить з дому і весь час проводить наодинці із собою.

У Вероніки немає друзів, немає рідних... І вирішити, кому відійде після її смерті величезний спадок — справжня проблема.

Але сьогодні... сьогодні Вероніка ухвалить рішення, яке змінить усе її життя.

УДК 821.111'06-31

ISBN 978-617-8373-68-9

ISBN 978-617-8280-53-6 (серія)

ISBN 978-1-7841-6424-9 (англ.)

© Сандига О. Ю., пер. з англ., 2021

© Ганіна Н. С., худ. оформ., 2021, 2024

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2024

Пінгвіни для мене нині — єдина втіха...

Як не радіти, коли бачиш пінгвіна?!

Джон Раскін

1

Вероніка

Маєток «Баллагайс» у графстві Айршир,

Шотландія,

травень 2012 року

Я НАКАЗАЛА АЙЛІН ПОВИКИДАТИ всі дзеркала. Колись я любила в них дивитися, а тепер вони мене дратують. Дзеркала надто правдиві — жінці стільки правди не витримати.

— Ви певні, місис Мак-Кріді?

Вона це каже з такими інтонаціями, ніби краще за мене знає, про що я думаю. Це її улюблений тон й одна з численних вад, які мене страшенно дратують.

— Звісно, впевнена!

Айлін цокає язиком і схиляє голову набік так, що тугі кучері-пружинки падають на плече. Просто акробатичний номер з огляду на товщину шиї.

— Навіть оте симпатичне з позолоченими кутиками? Те, що над каміном.

— Так, і його теж, — терпляче киваю.

— І всі, які у ванній висять?

— Їх найперше!

У ванній мені на себе дивитися найменше хочеться.

— Як скажете, — говорить тоном, який уже межує із зухвальством.

Айлін приходять щодня. Її основне завдання — прибрати в домі, але покоївка з неї кепська. Здається, вона сюди найнялася, бо думає, що я геть недобачаю.

Виразів обличчя в Айлін лише кілька: веселий, зацікавлений, заклопотаний, розгублений і бездумний. Зараз вона чіпляє на себе заклопотаний. Метушиться довкола й гуде щось собі під ніс, ніби знуджена бджола. Знімає дзеркало за дзеркалом і складає їх стосиком посеред вітальні. Двері за собою вона зачинити не може, бо руки зайняті, тож я суну слідом і роблю це сама. Розчахнуті двері мене драгують, певно, найбільше у світі.

Іду в більшу з двох віталень. На шпалерах над каміном тепер темніє гідкий прямокутник. Треба щось почепити. Гадаю, симпатичний пейзаж із купою зелені або ж репродукцію Констебла. Якраз гармоніюватиме із жовтуватими-зеленими оксамитовими шторами. Якийсь спокійний краєвид із зеленими пагорбами та озером, а найкраще безлюдний.

— Готово, місис Мак-Кріді. Здається, усі винесла.

А от добре в Айлін те, що вона не намагається кликати мене на ім'я. Молодь нині не вживає всіх отих «містер», «місис», «міс», і це, скажу вам, відображає невтішний стан нинішнього суспільства. Перші пів року, коли Айлін почала в мене працювати, я зверталася до неї лише «місис Томпсон».

Перейшла ж на «Айлін» тільки тому, що вона вже мало не навколішки благала: «Звіть мене Айлін, місис Мак-Кріді. Я буду дуже, дуже вдячна, якщо ви зватимете мене Айлін».

«Гаразд, коли так, — відказала я. — А ви тоді продовжуйте звати мене місис Мак-Кріді. Я буду дуже, дуже вдячна, якщо ви зватимете мене саме так».

Ну от, тепер, коли мене не передражняє з кожного кутка бридкий привид Вероніки Мак-Кріді, будинок видається набагато затишнішим.

Айлін стає руки в боки:

— То я тоді заберу їх усі? Запхну в задню кімнату, ага? Там ще є місце.

Задня кімната — маленька, темна й холодна. Для життя вона не годиться, а павуки впевнені, що вона їхня. Практична Айлін додумалася виносити туди всі речі, яких я наказую позбутися. То така, що ніколи нічого не викине. «Потім буде як знахідка!»

Вона починає тягати дзеркала через кухню. Втримуюся від бажання зачинити за нею двері, бо це тільки завдасть клопоту: вона ж ходитиме туди-сюди. Нічого, усе винесе — і зачинимо.

За п'ять хвилин Айлін повертається.

— Вибачайте, що турбую, місис Мак-Кріді, але мені доведеться оце прибрати, щоб дзеркала влізли. Ви знаєте, що це й що там? Вам воно треба? Можна сказати Дугові, щоб заніс на смітник, як вибереться.

Айлін ставить на кухонний стіл стару дерев'яну скриньку й витріщається на іржавий замок.

Ігнорую запитання й цікавлюся натомість:

— Що за Дуг?

— Ну як? Дуг. Чоловік мій.

Я й забула, що вона заміжня. Не мала честі бути відреко-мендованою цьому бідоласі.

— Невпевнена, що мені знадобляться його послуги з викидання моїх речей на смітник. Хай поки скринька постоїть на столі.

Айлін проводить пальцем, і на вкритій пилом кришці з'являється чітка чиста доріжка. Її обличчя набуває виразу номер два: зацікавлення. Вона нахиляється до мене, ніби хоче щось по секрету сказати. Я подаюся назад, бо ділитися секретами не збираюся.

— Я намагалася відімкнути замок, щоб подивитися, чи бува, нема там чого цінного. А він не піддається. Треба знати код.

— Авжеж, Айлін.

Вона вирішила, ніби для мене вміст скриньки така сама загадка, як і для неї.

Мене аж пересмикує від думки, що Айлін може залізти всередину. Саме всюдисуща людська цікавість і змусила мене свого часу замкнути цю скриньку. Якщо я колись комусь і дозволю відкрити її, то тільки самій собі.

І не треба думати, що там якийсь компромат. Звісно, ні. Ну майже ні... Але чого я точно не хочу, то це поринати в спомини. У цій скриньці те, про що мені успішно вдавалося не думати кілька десятків років. Нині від одного погляду на неї в мене легке тремтіння в колінах. Спішно сідаю.

— Айлін, будь така ласкава, загрій чайник.

Годинник б'є сьому. Айлін уже пішла, я сама в домі. Кажуть, що самотність для людей мого віку — найбільша проблема. А я нею насолоджуюся. Спілкуватися з людьми час від часу потрібно, щоб геть не здичавіти, але це дуже втомлює.

Я сиджу в класичному кріслі королеви Анни біля каміна в моїй улюбленій вітальні — меншій і *затишнішій* із двох. Камін — не той, де дрова й справжній вогонь. Це просто електрична штуkenція з імітацією полум'я. Довелося змиритися, як і з багатьма іншими речами. Врешті, з основним завданням він справляється — гріє. В Айрширі холодно навіть улітку.

Вмикаю телевизор. На екрані якась худюща дівчиця махає руками на всі боки й завиває, що вона титанова. Спішно перемикаю канали: телевікторина, детектив, реклама котячого корму. Вертаюся на канал, з якого почала. Дівчиця досі репетує: «Я тита-а-а-анова!» Не титанова, а дурна, вересклива й розпечена. Скажіть їй хто-небудь правду. Полегшено зітхаю, коли та врешті замовкає.

Настав час передачі «Подбаймо про Землю» — це єдина програма на весь тиждень, яку можна дивитися й не плюватися. Решту часу займають секс, реклама, знаменитості шоу-бізнесу намагаються вгадати слово, знаменитості намагаються спекти пиріг, знаменитості змагаються на безлюдному острові, знаменитості бігають джунглями, знаменитості беруть інтерв'ю в інших знаменитостей... Далі все це повторює ціла купа незначимостей, які щосили пнуться, аби стати знаменитостями (заразом виставляючи себе цілковитими ідіотами). «Подбаймо про Землю» хоч дає передихнути від усього цього й щоразу демонструє, наскільки тварини розумніші за людей.

Виявляється, що всі цьогорічні серії «Подбаймо про Землю» вже показали — тепер треба чекати на наступний сезон. От біда! Натомість починається передача «Непроста доля пінгвінів». Веде її Роберт Седдлбоу, і це вселяє іскру надії. Він чи не єдина людина на планеті, яка стала знаменитістю заслу-

жено, а не за витребеньки. Як так сталося — загадка. Він, на відміну від решти, робить важливу справу. Уже кілька десятиліть їздить по світу, проводячи кампанії та підвищуючи обізнаність щодо проблеми збереження природи. Він один із небагатьох, ким я, можна сказати, навіть дещо захоплююся.

Цього вечора Роберта Седдлбоу, закутаного по самі вуха, трансляють до моєї вітальні прямісінько зі снігової пустелі. Перед ним метушаться в повітрі рій сніжинок. За ним видніються темні силуети. Камера наближається, і зараз видно, що це пінгвіни — доволі численна зграя. Одні сплять на череві, другі вештаються довкола групами чи поодинці, треті гріються, притулившись одне до одного.

Містер Седдлбоу повідомляє мені, що всього у світі налічують вісімнадцять видів пінгвінів (дев'ятнадцять, якщо вважати білокрилих пінгвінів окремим видом), і чимало з них на межі вимирання. За час знімань він сповнився величезною повагою та щирим захопленням до цих птахів — до всієї родини пінгвінових, до кожного виду й до кожного пінгвіна окремо. Вони живуть у найсуворіших на цій планеті умовах і щодня борються за свої маленькі життя з такими мужністю й оптимізмом, які більшості людей навіть не снилися.

— Якщо бодай один із цих видів зникне — це буде величезною втратою для всієї планети! — проголошує Роберт Седдлбоу, зазираючи ясно-блакитними очима мені просто в душу.

— Величезною втратою! — погоджуюся з ним.

Якщо Роберту Седдлбоу такі важливі пінгвіни, то й мені вони важливі!

Ведучий тим часом обіцяє, що вибиратиме щотижня іншого пінгвіна й показуватиме нам на його прикладі, чому цей вид такий унікальний. Цього тижня передача буде про імператорських пінгвінів.

Я зачаровано дивлюся на екран. Щороку імператорські пінгвіни долають сто п'ятнадцять кілометрів крижаною пустелею, щоб дістатися місця гніздування. Оцими коротенькими лапками, уявляєте? Вони перевалюються з лапи на лапу й човгають, як Айлін, із дивовижною незграбністю. Незграбні, неповороткі, мішкуваті, але просто неймовірно наполегливі.

Щойно передача завершується, я рвучко підводжуся з крісла. Варто сказати, що мені це вдається легше, ніж більшості моїх ровесників. Я ще живчик. Звісно, тіло поступово здає, із цим нічого не вдієш. Колись я була просто невтомна, а нині й рухатися важче, і зусиль для найпростіших дій треба більше. А далі буде тільки гірше, тож пора звикати. Та все ж я нині почуваюся надивовижу добре. Айлін, яка в нас майстер компліментів, часто приказує, що я міцна, як старий черевик. Щоразу, коли це чую, так і хочеться відповісти: «От ним би тобі під зад, голубонько». Але стримуюся — ніколи не варто опускатися до грубощів.

Уже чверть по восьмій. Іду на кухню. О цій порі я зазвичай випиваю чашечку міцного дарджилінгу з карамельною вафелькою. Погляд падає на дерев'яну скриньку, яка й досі стоїть замкнена на столі. Можна було б швиденько прокрутити комбінацію на замку й зазирнути всередину. Дуже хочеться, однак це погана ідея. Але ні, робити дурниць не будемо. Це як відкрити скриньку Пандори й випустити звідти мільйон демонів. Тому її треба занести павукам назад і більше не згадувати.